

Canetencs en el món de l'espectacle

La Gresca (1970-1980)

Joaquim Pera Isern

Universitat Autònoma de Barcelona - Centre d'Estudis Canetencs

People from Canet de Mar in the entertainment world: «La Gresca» (1970/1980)

«La gresca» va ser un dels diversos grups musico/teatral de caràcter ultrapopular que va sorgir en el Canet de Mar dels anys setanta [1970/1980], entre el final del franquisme i el període predemocràtic conegut com a «transició democràtica». «La Gresca» practicaven un humor xaró però blanc i sense connotacions polítiques: també se'n podria dir «humor apolític» com a reacció als patrons imperants de sàtira política del mateix període. D'un marcat caràcter local i exclusivament original dels tres protagonistes: Jaume Casals Dotras+, Esteve Jofre Alfocea i Àngel Murillo Estragué.

Paraules clau: «La gresca», Jaume Casals Dotras, Àngel Murillo Estragué, Esteve Jofre Alfocea, humor apolític, teatre musical català.

Aquest treball va especialment dedicat i en sentit homenatge a en Jaume Casals i Dotras, un dels components de La Gresca que, malauradament, fa un temps ens va deixar.

Ara fa un parell d'anys vam publicar en aquests papers del Sot de l'Aubó un exhaustiu recull de tots els grups de música moderna que havien sorgit a Canet a la dècada dels anys 60's del segle passat. Aquell treball volia deixar constància històrica del important fenomen musical que va sacsejar Canet en aquells anys i que es va anar esllanguint fins al punt que, de tots els conjunts que s'havien format als anys 60's, tan sols La Trinca va sobreviure i consolidar-se professionalment durant la dècada següent. Però, com va quedar el panorama musical canetenc a partir d'aquell moment?, que va passar a la dècada dels anys 70's?, que recordem d'aquells anys?, vaig fer-me aquestes preguntes i tan sols del meu record en va sortir un nom: LA GRESCA. Vaig pensar que algun dia em posaria a rescatar aquells records i recopilar per a la història musical de Canet

«La Gresca» was one of several popular music/theatre groups which appeared in Canet de Mar in the Seventies (1970-1980), between the end of Francoism and the period of pre-democracy known as the «democratic transition». «La Gresca» used a form of common, family humour without any political connotations, which could also be called «apolitical humour», in contrast to dominant styles in political satire of this period. It had a strong local character and was exclusively the original creation of the three main performers: Jaume Casals Dotras+, Esteve Jofre Alfocea and Àngel Murillo Estragué.

Key words: «La Gresca», Jaume Casals Dotras, Àngel Murillo Estragué, Esteve Jofre Alfocea, apolitical humour, Catalan musical theatre.

a La Gresca, veure quina va ser la seva dimensió local i quina importància van tenir dins el panorama musical català d'aquella dècada. Ho vaig deixar per més endavant; però un diumenge, tot passejant per un *mercadillo* d'antiguitats, vaig descobrir sobre un piló de discs de vinil tres cares conegudes: eren La Gresca, que treien el nas enmig d'altres discos d'en Manolo Escobar, en Serrat i la Perlita de Huelva, el vaig comprar i tot just en arribar a casa el vaig posar a sonar; a partir d'aquelles cançons desenfadades i encara fresques vaig retrocedir quaranta anys en el temps. Era el moment, calia posar fil a l'agulla i començar a recopilar la història de La Gresca.

Totes les dades que hem pogut anar recollint i que formen part d'aquest article han sortit de tres fonts fidedignes: l'Àngel, l'Esteve i la Flora; aquesta darrera no era de la Gresca (sortosament), era l'eficient bibliotecària de Canet en aquells anys, que va tenir l'encert d'anar recopilant en un dossier les notícies de premsa referides al grup, documents que ara es troben a l'abast de tothom a la mateixa

biblioteca; dels altres dos, l'Esteve i l'Àngel, en parlarem tot seguit.

Quan vaig anar a veure a l'Àngel a casa seva per explicar-li el projecte, el primer que em va dir és que la meva fesomia no li era coneguda, però com tampoc li devia semblar un testimoni de Jehovà em va deixar entrar al seu estudi; una vegada enllestits els aclariments de les nissagues familiars respectives vam entrar en matèria. Vam començar a repassar l'història i vam estar tres hores xerrant (ja coneixeu l'Àngel); més endavant s'afegia l'Esteve a la conversa (que també déu n'hi do); i per acabar la vetllada vam acabar tots tres extasiats davant l'espectacular (d'espectacle) pessebre nadalenc de l'Àngel, una tradició que ha seguit fent durant cinquanta anys i que li ocupa mig menjador; us puc assegurar que és una obra d'art, cuidat fins el més mínim detall d'escenografia, dels personatges, de llum, de color, d'efectes especials, sens dubte és una de les millors creacions d'aquest gènere que he vist mai.

Els inicis de La Gresca

Preguntats com va començar La Gresca, em van dir: «*La Gresca neix un dia de Corpus al matí, en un festival organitzat per unes noies de les Escolàpies d'Arenys de Mar per tal de recollir fons per a un viatge de fi de curs. Era el 28 de maig de 1.970. Tot va venir arran de que una amiga nostra, la Cristina, sabia que a la nostra colla d'amics un dels divertiments dominicals era tocar cançons desenfadades per passar les tardes i arran d'això ens va convidar a cantar a Arenys per tal que animéssim la festa, aleshores teníem disset anys*». Ben mirat, el fet d'estrenar-se públicament a Arenys no hauria de ser motiu d'especial satisfacció per a uns canetencs com ells, però que aquella estrena fos el dia de Corpus, un dia tan senyalat, de segur que per aquells tres artistes novells que rondaven els divuit anys deuria ser «la hòstia» sense processó (perdoneu la irreverència però hi venia bé).

D'aquest començament hi havia una dada que em grinyolava, doncs jo de molt jove recordava haver-los vist actuar a Canet dient-se «Els Tres de

Primer fulletó publicitari de La Gresca

FITXA "TECNICA" DEL GRUP

NOMS DE PILA:	Jaume, Esteve i Àngel.
NASCUTS:	Amb la flor al cul.
LLOC:	En el Maresme sur mer.
BATEJATS:	Amb aigua del Carmen.
VACUNES:	La culitis, l'anti-titànica i el "moquillo".
SEXE:	Pam més, pam menys, com tothom.
EDAT:	Això no és pregunta, xafarders!
ESTAT:	Espaterrant.
FILLS:	Molts i escampats.
RH:	N.P.I.
SANG:	Bullenta i descremada.
PLATS PREFERITS:	La petxina amb suc i les figues... de moro.
VICIS:	Els tenim bastant grossos.
PROFESSIO:	Bestiajar (fer el bèstia).

Anvers d'una postal publicitària amb la «Fitxa Tècnica» de presentació

Moment de l'actuació amb Els Tres de Garbí en el Festival de Cançó del Montalt, on van guanyar el Primer Premi per votació popular (22 d'agost de 1970).

Garbí»; efectivament, van confirmar-me: «Els Tres de Garbí va ser el primer nom que va tenir el grup durant els primers mesos, després vam canviar-lo

Una de les primeres actuacions de La Gresca a Canet va ser al Saló Rosa. Foto corresponent a la cançó «Un pagès a la ciutat».

per La Gresca; el nom de La Gresca ens va semblar un nom molt més fresc i simpàtic, més adient al nostre fer; a més, de tresos ja n'hi havia masses en circulació: Falsterbo 3, Los Tres Sudamericanos, el Trio Guadalajara, Rumba Tres, el Trio Calavera, etc.». Tot i així, en el Canet de les nostres mares els nois de La Gresca eren més coneguts pels noms de casa seva, eren doncs: «el de l'Estanc de Dalt», «el d'en Jofre mecànic» i «el de la Maria Estragué»; encara que oficialment es deien: Jaume Casals Dotras, Esteve Jofre Alcofea i Àngel Murillo Estragué, tots d'edat desconeguda, tal com s'estila entre els grans artistes. Al llarg dels 10 anys de carrera (1970-1980) el grup sempre es va mantenir amb els tres membres fundadors: en Jaume, l'Esteve i l'Àngel; tot i que ocasionalment també van comptar amb el suport puntual d'altres músics d'acompanyament per acabar d'omplir algun espectacle i reforçar la formació, recorden a: l'Eloi Terrades i en Pere Salicrú, entre altres.

Els mateixos en una de les seves cançons es presentaven així: «Som de La Gresca, visca La Gresca, i visca la mare que ens va dur al món: Si teniu un xic de cara sereu com nosaltres som».

Una fita en la història de La Gresca i que va influir molt en el seu inici, va ser el fet de guanyar el primer premi per votació popular en el Festival de Cançó

del Montalt, l'any 1971; en aquell certamen la cançó guanyadora fou «Quimeta, no corris!!». Aquest premi va ser decisiu per acabar-los d'animar i decidir fer el pas per consolidar-se com a conjunt estable, també els va obrir les portes per actuar en directe a les emissores de ràdio del moment: Radio Barcelona, Radio España, Radio Nacional, Radio Joventut, Radio Peninsular, Radio Reloj i a també, com no, a Radio Miramar en el mític programa d'en Salvador Escamilla «Radio Scop». Aquesta carrera artística que s'iniciava en aquell moment, ajudada pels mitjans de comunicació i que podia haver estat decisiva per consagrar a La Gresca en el panorama musical català va topar amb un entrebanc: «la mili»; aquest parèntesi forçat, ineludible en aquells anys, va frenar l'empenta inicial; però a diferència d'altres grups canetencs de la dècada anterior, La Gresca va sobreviure a l'entrebanc i van tornar a sonar, una vegada enllestides les respectives obligacions amb la pàtria, i aquesta vegada amb més força que mai.

Les cançons

Preguntant-los com era el procés creatiu d'una cançó o d'un espectacle de La Gresca, diuen: «Era una feina d'equip on interveníem tots tres; a partir d'una idea relacionada amb l'actualitat del moment, començàvem a dir parides i buscar rodolins fins a donar estructura a la cançó, algunes vegades sortien de seguit, però d'altres estàvem unes setmanes donant voltes fins a tenir enllestida la cosa; tot i treballar conjuntament, entre nosaltres també teníem repartits els papers en funció de les nostres dèries i afinitats: l'Esteve era més brillant en l'aspecte de comediant i com a tal sabia trobar el gest adient a cada situació, l'Àngel era el referent com a lletrista del grup i en Jaume se sentia més còmode en la part musical, doncs dels tres era qui tenia més formació. Ara bé, tots tres hi posàvem cullerada al final».

Si hem de ser clars cal reconèixer que, malgrat sonaven molt bé, els tres components de La Gresca no van ser mai uns músics virtuoses, d'aquells que en diríem d'estudi, tot i que en Jaume anava una mica més avançat que els altres, musicalment parlant; tenien els coneixements bàsics per treure els acords de les respectives guitarres: el banjo de l'Àngel, la guitarra de l'Esteve i la de dotze cordes d'en Jaume. La majoria de les peces eren de dalt a baix de producció pròpia (lletra i música), no es van dedicar mai a versionar temes aliens, tret de mitja dotzena de composicions que van ser inspirades en temes del repertori popular català o internacional

Assaig general de la cançó «En Martí» al local del carrer Cadí.

Assaig general de la cançó «La Tia Nati», al local del carrer Cadí.

Assaig general de la cançó «Contes Immorals» al local del carrer Cadí.

Assaig general de la cançó «Sempre plou sobre mullat» al local del carrer Cadí.

degudament adaptades (La panerola, En Martí, L'inventor del lilit, Un cas com un cabàs, etc.). Les melodies de les seves cançons ràpidament enganxaven al públic i no tenien masses complicacions tècniques permetent als artistes concentrar-se en la posada en escena, sense estar pendents constantment de la partitura. Els títols de les cançons que interpretaven ja donen una idea de l'estil que imprimien a les seves actuacions, veiem-ne alguns: *La Tia Nati*, *El pobre Pep*, *La Gresca està trista*, *Ja he trobat pis*, *la tribu d'en Bambalí*, *El rei que tenia el nas vermell*, *Sempre plou sobre mullat*, *Un pagès a la ciutat*, *Contes immorals*, *Ens anem perquè ja estem*, *On comença l'horitzó*, aquesta darrera és una interessant peça que s'acosta a un himne nacionalista i de les poques que té un component polític de reafirmació nacional.

Val a dir que els nois de La Gresca, tot i ser professionals en la seva faceta artística, mai van acabar de deslligar-se totalment de les feines i professions que havien iniciat «per si de cas», tal com sempre han suggerit els pares i les promeses quan el noi de casa es fa artista; per això, treballar al despatx o al taller i a la nit buscar temps per assajar era la rutina diària, i tot per transformar-se

en *showmans* els caps de setmana i, sobretot, als estius que era quan tenien més feina. Aquesta estressant bogeria, per voler donar cap a tot, la van poder compaginar gràcies a l'empenta de la joventut i sobretot per aquella necessitat que tenen els artistes de veritat de gaudir a dalt d'un escenari fent el seu espectacle. Van conuiu durant tota una dècada amb aquesta doble personalitat, forçada per les circumstàncies que acabem de referir. El primer local d'assaig que van tenir va ser a la rerabotiga de l'Estanc de Dalt; allà, en aquell magatzem rodejats de cartrons de tabac i de diaris endarrerits que insonoritzaven les proves i sorolls propis d'un grup novell, van començar a preparar els primers temes. Més d'un fumador s'havia queixat a la Misericòrdia o a en Vicenç dient-los-hi: «Escolteu aquesta picadura que venen cada dia té un sabor diferent», de segur que eren les vibracions musicals, doncs és sabut que el tabac vol repòs. Quan la cosa ja va ser insostenible a l'Estanc, van traslladar-se al garatge de casa l'Àngel, un catau que van adaptar també com a plató, fins i tot amb un escenari, per poder assajar les cançons i coreografies; no sembla que els veïns es queixessin massa del soroll emès, una prova de que, o bé ho feien molt bé, o bé donaven el cas per perdut, qui sap...

Moment d'una entrevista feta per «El Correo Catalán»

Alguns moments memorables

En el seu anecdotari –extensíssim com us podeu imaginar– recorden la revetlla de Fi d'Any de 1971, aquell 31 de desembre els van contractar per actuar a una sala de festes d'Andorra. Com que encara no tenien carnet de conduir van haver de llogar un taxi; ja tenim a la Gresca enfilant cap al Principat encabits en el cotxe d'en Modest Roig. Acabada la revetlla, a les 4 de la matinada, cansats de l'actuació, van fer cap al taxi per tornar a Canet i poder complir així amb la tradició familiar del dinar de Cap d'Any; en arribar a la frontera es van trobar amb la sorpresa que l'aduanera era tancada fins al matí; amb tot nevat van decidir fer nit al cotxe i ser els primers l'endemà; imagineu-vos per un moment la impressió que deuria tenir aquell guàrdia civil un matí de Cap d'Any al veure un cotxe carregat amb instruments, formatges, guisquis, sucres i quatre individus ullerosos sense afaitar que havien dormit –és un dir dins el cotxe, els van deixar passar ràpid. La nota més recordada d'aquella aventura andorrana és que van poder veure per primera vegada una tele en colors!!!; potser van ser els primers canetencs que van tenir aquest privilegi de la modernitat.

Pel que fa a la seva faceta professional reconeixen que, tot i no haver tingut mai un manager que se'n cuidés de buscar els contractes, de feina mai ens en va faltar; tenien contactes amb gairebé tots els representants musicals de Catalunya, i com sigui que el tipus de música que feien, a cavall entre la cançó i el vodevil humorístic, no hi havia massa competència es van inflar de treballar. Tot i els beneficis obtinguts de les actuacions, no es van alliberar quasi bé mai de ser ells mateixos els encarregats de muntar i desmuntar l'escenografia dels espectacles en els escenaris; la instrumentació,

els equips de so i la il·luminació també eren propis. Els trasllats, degut a l'embarum de l'*atrezzo*, els havien de fer forçosament amb furgoneta; als efectes llogaven la d'en Jaume Torrent que els acompanyava i ajudava en el muntatge en algunes ocasions, d'aquest xofer recorden que, sempre que dinaven o sopaven a fora, en Jaume tenia la dèria de demanar ànec amb peres, un plat que no va aconseguir menjar mai i que es va convertir en una conya habitual quan el grup s'entaulava en un

restaurant. La Gresca feia un tipus d'espectacle que els obligava a canviar de vestuari varies vegades a cada l'actuació, doncs apareixien a escena vestits en funció de la temàtica de la cançó, això suposava un handicap considerable, ja que en molt poc temps s'havien de vestir i desvestir per estar a punt pel proper tema, amb el temps van agafar molta pràctica, gairebé com a transformistes professionals, «no era gens fàcil anar canviant de personatge a cada cançó, però al final ens hi vam acostumar», reconeixen.

Una altra de les anècdotes més originals i surrealistes que recorden referides a una actuació seva va ser una vegada a Amposta: «Ens varen fotre al bell mig d'una plaça en un escenari rodó, enlairat i giratori, preparat per actuar-hi després de nosaltres unes vedettes; a l'hora de muntar no sabíem cap a quin costat teníem que orientar l'escenografia, tampoc ens van avisar que l'escenari rodaria. Al moment d'iniciar l'actuació i al primer «bona nit Amposta» allò va començar a girar i girar, mig marejats mai sabíem a quin públic ens dirigíem doncs les cares dels espectadors canviaven constantment; a més al no haver-hi laterals no et podies amagar enlloc, ni per canviar-nos, tampoc podies anar a pixar...; és a dir, un drama, sort que només va durar una hora, vist amb els anys aquell show d'Amposta va ser una experiència inoblidable».

Les actuacions

En els primers temps La Gresca va actuar en recitals juntament amb cantants i grups de La Nova Cançó, recorden que havien compartit escenari amb la Maria del Mar Bonet, Falsterbo 3, Joan Baptista Humet, Enric Barbat, Ovidi Montllor i Lluís Llach entre altres; aquest darrer, fins i tot, va voler conèixer quina mena de música feien abans de donar el vist i plau,

venint expressament a Canet a visitar-los en el seu local d'assaig; no tothom pot presumir d'haver tingut en Llach a casa, diu tot cofoi l'Àngel. De tots els que van compartir escenari amb ells, de qui guarden un millor record, per afinitats personals, i amb qui van repetir més vegades és en Pere Tàpies; el tàndem Tàpies-Gresca havia fet trontollar més d'un envelat de festa major. D'aquell conjunt de música catalana que eren en un principi, van derivar ràpidament a ser un grup d'espectacle amb una línia pròpia, on es combinava la música, el teatre, els acudits i el vodevil en general. El seu era un espectacle d'humor blanc, diríem, però fresc, descarat i una mica picantó, sense caure en la grolleria fàcil ni en la falta de respecte a ningú; un altre tret distintiu és que tampoc es van prodigar massa en la crítica política, molt corrent entre els músics d'aquells anys. Els nois de La Gresca aconseguen una cosa que els feia únics, això era la complicitat que establien ràpidament amb el públic i els feia propers a aquest; quan es produïa aquesta sintonia amb el públic ells pensaven «ja els tenim!!...» i tot sortia rodat. A aquest èxit popular hi va contribuir molt el fet que un dels seus camps més treballats fos el de les festes majors, així com també treballar dins d'espectacles de varietats, on el perfil del públic assistent ja era festiu i gresquero d'entrada, tot predisposat a passar-ho bé. Com és natural també recorden alguna actuació més compromesa en que el públic no va respondre, és el cas d'un carnaval a una sala de festes de Santa Coloma de Gramanet: «*el fet que parléssim i cantéssim en català no va ser entès inicialment pel públic, que ens volia fer fora, gràcies però a que teníem prou cartes vam poder capejar la situació fent de toreros, per no sortir-ne bonyegats*». A còpia d'experiències van trobar el perfil d'espectacle i la durada que els va donar l'èxit: «*Eren espectacles d'una hora que pel públic es feien curts, però per la intensitat i ritme que tenien a nosaltres ens deixaven esgotats, però satisfets*». De tots els centenars d'escenaris que van trepitjar i que recorden, volen destacar un poble on estaven abonats i que sempre eren molt ben rebuts: Les

PALAU DE PLEGAMANS
DIVENDRES dia 25 d'Agost 1978 - NIT
Gran RECITAL de CANÇONS CATALANES
 amb l'actuació de:
LA GRESCA
 ¡¡UNICS!! ¡¡FABULOSOS!! ¡¡INIMITABLES!!
 i del Grup:
COSES
 Venda anticipada de localitats

Fulletó publicitari d'un recital a Palau on se'ls anunciava com a «Únics», «Fabulosos» i «Inimitables» (1978)

Nueva etapa para el conjunto de Canet Vuelve «La Gresca»: mucha broma pero poca política

CANET DE MAR
 Después de un período de descanso forzado impuesto por la «mili» de sus componentes, el conjunto canetense «La Gresca» vuelve a estar a la carga en lo que se refiere a las actuaciones. Y como todo sube, vemos que también han aumentado los miembros del gru-

La crítica sempre els deixava bé

SALA CABAÑES MATARÓ
 Dissabte, 6 d'octubre 10'30 nit
 Presenta a
“La Gresca”
 QUE ELS HI OFEREIX
 L'ESPECTACLE
UN DESFET DE TEMPS!!!

Fulletó de la comèdia musical «Un desfet de temps» (1973)

Franqueses del Vallès, potser per allò de la franquesa amb que es presentaven en públic, aquella gent, diuen, sempre quedaven entusiasmats i cada any ja ens esperaven.

Una altra fita a la seva carrera i que recorden com a un moment important, va ser l'estrena de la comèdia «Un desfet de temps !!!», amb guió de l'Àngel Murillo, estrenada el 12 de maig de 1973 al Teatre de l'Agrupació Congrés de Barcelona. Va ser el seu debut en el camp de l'espectacle musical de gran format, aquesta vegada acompanyats pels actors de la companyia del mateix teatre. Es tractava d'una «comèdia vodevilesca, musical, policíaca i d'estar per casa» tal com anunciaven els cartells de promoció. L'obra va tenir força èxit i els va portar a voltar per diversos teatres del país, en tots aquests «bolos» hi va participar l'actriu canetenca Roser Ribera com a titular del repartiment. La crítica teatral de l'època també se'n va fer ressò, i diaris com El Correo Catalán, El Noticiero Universal, Diario de Barcelona o la Soli els hi van dedicar elogiosos comentaris - que per modèstia m'han demanat que no reproduir-. Aquella «puesta de largo» va servir per reorientar definitivament la seva carrera en el tipus d'espectacle en el que s'hi trobaven més còmodes i, que, sobretot, s'ho passaven molt bé fent-lo, tan o més que el mateix públic, i això es nota.

La censura

La censura va ser una de les altres servituds que tenien que superar els artistes d'aquells anys; fins als 70's avançats, abans de cada actuació calia enviar a l'oficina de censura de la policia les lletres de les cançons traduïdes al castellà i una còpia a l'SGAE; l'inspector de torn autoritzava les lletres i algunes vegades podia presentar-se per sorpresa en alguna actuació per fer les comprovacions de rigor, i veure si el repertori s'ajustava a les lletres autoritzades; tot i així, com hem dit abans, les lletres i el repertori de La Gresca no van tenir en la crítica política massa retirada i per aquest motiu no van tenir problemes en aquest sentit, més enllà de complir amb els tràmits administratius i policials. Una anècdota memorable on hi va intervenir la policia va ser: *«Un dia que varem actuar a la Jonquera, teníem una actuació al matí i una a la nit (una cosa molt rara); en acabar la del matí ens va venir a trobar el comissari de policia de La Jonquera, vestit amb les gales del càrrec, el cangueli va ser enorme fins que contra tota lògica l'home ens va felicitar entusiasmats per la bona estona que li havíem fet passar a l'espectacle matinal i -això va ser lo millor- ens va dir que com que no actuàvem fins a la nit i passejar per La Jonquera no era gaire distret, ens feia uns passes a mode de passaport per poder creuar la frontera i anar al cine a Perpinyà a veure una peli porno, que com recordareu aquesta era una destinació molt concorreguda pels catalans de l'època; tal dit, tal fet, ja ens teniu a tots tres*

Reportatge fotogràfic fet a la Plaça Catalunya de Barcelona per a publicitat. Aquell dia els coloms van fugir de la plaça, l'Ajuntament els hi va oferir fer temporada allà per foragitar la colomada, però ho van desestimar doncs a l'Esteve anar amb aquelles sabatetes li feia mal als peus.

asseguts en una butaca gaudint de l'espectacle, una situació molt a la mida de La Gresca que fins i tot ens va inspirar l'argument d'alguna cançó; és a dir, i que consti, vam anar a Perpinyà a treballar».

El tipus d'espectacle que feien tenia però un component de crítica social profunda, tot i ser presentat d'una manera distesa, festiva i fins i tot humorística. Aquest perfil els obligava a estar molt desperts i en contacte constant amb les novetats i temes que preocupaven a la societat catalana dels anys 70's, per tal d'incorporar en el seu repertori les novetats més rabioses de l'actualitat. El fet que en Jaume fos fill de l'Estanc de Dalt els hi facilitava l'accés a una àmplia hemeroteca de diaris i revistes a «low cost», doncs calia estar al dia de l'actualitat per fer atractiva aquella lletra o aquell acudit entre cançó i cançó.

La Gresca a Canet

Els hem preguntat també quina va ser la relació de La Gresca amb el poble de Canet, i ens han dit: «Sempre ens havia agradat molt actuar a Canet, entre la nostra gent jugàvem a casa; de fet, va ser a Canet on ens vam foguejar com artistes durant els primers anys, sigui com Els Tres de Garbí o La Gresca. Recordem amb nostàlgia la nostra

participació com a ex-alumnes als festivals d'entrega de premis del Col·legi Yglesias dels hermanus que es feia el dia de la Immaculada (la marededéu fumadora, recordeu?), o a les Festes d'Homenatge a la Vellesa que organitzava La Caixa al teatre de l'Odeon, festes on col·laboràvem desinteressadament. També ens havien contractat alguna vegada per actuar al Saló Rosa i en alguna revetlla popular canetenca com ara la Festa dels Fadrins. De totes les nostres actuacions fetes a Canet de la que en tenim un millor record i on de veritat vam poder mostrar tot el nostre art d'una manera oficial i professional als canetencs va ser a la Festa Major de l'any 1976; l'endemà de Sant Pere ens va fer molta il·lusió poder actuar per primera vegada a l'envelat de Canet, que per a l'ocasió vam preparar un show antològic. Tal vegada que l'alcalde de Canet és decidís finalment a contractar-nos per una Festa Major hi deuria influir el fet que tres mesos abans (5/3/76) havíem actuat a TVE, dins la programació catalana que es feia des d'Esplugues de Llobregat, sortir a la tele per nosaltres va suposar un llançament publicitari que ens va anar molt bé, i el Consistori de Canet se'n va fer ressò».

D'aquesta explicació en deduïm que La Gresca va saber mantenir un «bon rollo», que en diríem ara, amb la gent de Canet; unes relacions no sempre fàcils

pels artistes quan han d'actuar davant els qui els han vist créixer pels carrers; però en aquest cas pel seu caràcter obert, gens pretensions, malgrat ser artistes reconeguts, i sempre estar disposats a col·laborar en la dinamització de les festes canetenques més arrelades, els hi va procurar una bona acollida davant el sempre exigent públic local. També el fet de viure a Canet mentre va durar la seva carrera i ser fills de famílies molt conegudes va influir en aquest reconeixement i estima populars.

El disc i l'espetec final

La Gresca també va gravar un disc de llarga durada (LP) l'any 1977, produït per la prestigiosa multinacional de música RCA; un vinil amb el suggerent títol de «Seixanta-nou», juntament a un single i el cassette corresponent. És important destacar aquesta fita discogràfica, doncs treure un disc al mercat en aquells anys no era cosa fàcil; de fet eren el tercer grup musical de Canet que tenia aquest privilegi, abans ho havien fet Els Enfants Terribles (Ekipo 1968) i La Trinca (Edigsa). El nou disc de La Gresca va tenir una bona promoció i va sonar a totes les emissores, tan d'àmbit local com nacional; això els va posar de moda i els hi van ploure contractes arreu del país. Ho expliquen així:

FADRINS 1977

Sábado, 11 Junio

23'30 - En la Pista Polideportiva, R. Gabarra, 38

SENSACIONAL VERBENA

amenizada por la extraordinaria

Orquesta MIRAMAR

el fabuloso conjunto

M. ANGELES y LOS IRIS

y la actuación estelar de

“LA GRESCA”

En el intermedio de la verbena se efectuará el sorteo de las descomunales Cestas y la elección de la **FADRINA 1977 y sus Damas de Honor.**

Para reservas de mesas:
SALVADOR CORTES - Peluquería, Castañer, 2 - Tel. 794 00 86

Domingo, 12 Junio

7'— Traca general y repique de campanas.

9'— **PASACALLE.**

map. Andriana-Canet

Fulletó de la Festa dels Fadrins de 1977. «Actuación estelar de La Gresca» en el Fi de Festa.

Primera actuació a Canet. Saló Rosa 9 de juny de 1971. Ben vestits com agradava a les mares .

«Animats per l'èxit que teníem vam decidir que potser era el moment de gravar un disc, als efectes vam enregistrar les nostres cançons en unes cintes de cassete, les vam posar dins el macutu i cap a Barcelona s'ha dit. Vam peregrinar per totes les cases

discogràfiques que en aquell moment hi havia a Barcelona, repartint la nostra llavor. De totes ens van contestar quatre segells discogràfics que estaven interessats en produir i gravar el nostre primer disc, és a dir: vam poder triar i tot!!; després de valorar-ho molt vam «fitxar» pel segell discogràfic RCA, un dels de més prestigi i projecció del moment; l'enregistrament del disc als estudis Gema 2 de Barcelona, va comptar amb l'acompanyament de músics de luxe, com mai havíem tingut: l'Orquestra d'Alfred Domènec -compositor i director del Festival de Benidorm- i a la bateria en Santi Arisa, era el dia 10 de juny de 1977. Per Nadal d'aquell any trèiem el disc al carrer «SEIXANTA NOU» un títol inspirat en aquella excursió feta a Perpinyà que ja us hem referit».

A la gira de promoció del disc, quan presentaven l'espectacle feien una petita introducció poètico-malabarística per escalfar motors i «escalfar» al públic que hem volgut reproduir, deia així:

SEIXANTA-NOU

És un número simpàtic atrevit i maniàtic divertit i arriscat.

Tot depèn del pols que vibri per aguantar l'equilibri i veure'l realitzat.

Portada del disc single. Vestits per representar l'inventor del llit.

SEIXANTA-NOU

És un número aritmètic
estrambòtic i poètic
eficaç per la salut.
Però hi pot haver una revinclada
o potser carn esqueixada
per un nervi mal fotut.

SEIXANTA-NOU

Un numeret collonut
mundialment reconegut
i és el nom del nostre show.
Decidits passar a l'acció
fotem-hi concentració
que sinó ens pot costar un ou.

SEIXANTA-NOU!!!

A partir de l'edició del disc la seva carrera es va disparar cap amunt (també el seu catxé), com a grup músico-humorístic van actuar arreu de Catalunya, sobretot formant part d'espectacles més extensos i compartint escenari amb artistes de gran nomenada d'aquells anys tals com: Santi Sans, Núria Feliu, Conchita Bautista, Los Amaya, Rumba Tres, Los Diablos, Santabarbara, Pedro Ruiz, Mary Sampere, etc. De qui guarden un millor record és d'en Peret, la Salomé i En Bigote Arroçet; ens han confessat que es van sentir molt afalagats quan aquestes estrelles consagrades els deien: «Nois ho foteu molt bé» o «Me habeis gustado mucho», això ja els compensava l'esforç, més inclús que la paga. A l'any 1978 van actuar també a la gran gala pro-familiars de les víctimes del incendi de «Scala Barcelona» que va tenir molt de ressò mediàtic; la veritat és que estaven molt ben considerats dins el panorama musical català.

D'aquest darrer període volen que quedi constància per a la història, la seva actuació a la festa major de Sant Magí de Tarragona on simultàniament hi havia dos escenaris, un a cada extrem de la Rambla Nova; aquell dia van triomfar absolutament, i això que a l'altre costat hi actuava el conjunt Acuario format per les noies del «Un, Dos, Tres»; aconseguir omplir la Rambla Nova competint amb aquell cuixam, liderat per la Mayra Gómez Kemp, té el seu mèrit, o no?

L'hora de plegar

En Jaume, l'Esteve i, en menor mesura l'Àngel, després de 10 anys bregant en el món de l'espectacle, van començar a mostrar signes d'esgotament; també s'havien fet una mica més grans i ja tenien família pròpia, les dones i les criatures requerien d'una dedicació més intensa de la que fins aleshores hi havien esmerçat. En el seu pacte inicial, com a grup, havien acordat que plegarien el dia que veiessin que el que feien ja no els fes trempar, doncs el seu tipus d'espectacle passava per la condició prèvia de

La Gresca interpretant «Ens en anem perquè ja estem» cançó amb la que tancaven els espectacles.

passar-ho bé ells, només d'aquesta manera podien arribar a «engrescar» al públic. Aquest moment va arribar a l'any 1980, coincidint també amb una crisi general en el món de l'espectacle, una manca de contractes que va afectar a molts músics de Catalunya, va ser el factor determinant que els va acabar de decidir a plegar veles, no podem precisar la data exacta en que La Gresca va penjar els hàbits però va ser en aquest context. Com que havien fet cas als pares i tots tenien carrera i ofici, no els va suposar cap trauma tornar a fer «vida normal» i treballar com qualsevol altre canetenc. Els despatxos i el taller van recuperar uns bons professionals i el món de l'espectacle va perdre una peça valuosa amb molta creativitat.

Bé, però en realitat no podem parlar d'un punt i final absolut, doncs va ser tan fort el síndrome d'abstinència que els va agafar que, una vegada passat el dol de rigor, no es van poder estar quiets a casa i van continuar «fent coses» en el món de la faràndula. En Jaume, que vivia a Calella es va retirar definitivament, però l'Esteve amb els anys s'ha consagrat com a un gran actor de comèdia dins l'elenc del teatre canetenc i, l'Àngel, va iniciar una sòlida carrera de *showman*, sigui des de la finestreta de la caixa o des dels escenaris, que encara li dura; però aquesta ja és una altra història que algun dia s'haurà d'explicar.

Per si us els trobeu pel carrer o girant una cantonada i els voleu saludar, l'Esteve i l'Àngel tenen ara aquesta fesomia (compte que el foto-shop ha fet miracles).